

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขสิบ

กระบวนการ

Jeff Pippenger

2023-12-05

ในบทที่หนึ่งของพระธรรมดาเนียล

ดาเนียลถูกกวาดต้อนเข้าสู่การเป็นเชลยตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ซึ่งกำหนดไว้เจ็ดสิบปี และดำรงอยู่จนถึงปีแรกแห่งรัชกาลไซรัส.

และดาเนียลยังคงอยู่จนถึงปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส ดาเนียล 1:21

ดังนั้น ดาเนียลจึงมีชีวิตอยู่ตลอดช่วงประวัติศาสตร์ทั้งหมดของการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี จนถึงพระราชกฤษฎีกาที่อนุญาตให้ชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณกลับไปสร้างและบูรณะกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่.

ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อพระวามะของพระยาห์เวห์ซึ่งตรัสโดยปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระยาห์เวห์ทรงเร้าใจไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จนพระองค์ทรงมีพระราชโองการตลอดทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ และทรงให้ประกาศนั้นเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่า เอเสรา 1:1

ดังนั้น ดาเนียลจึงเป็นสัญลักษณ์ของกระบวนการทดสอบของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และดำเนินต่อไปจนถึง "พระราชกฤษฎีกา" ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการทรงเรียกให้ออกจากบาบิโลน.

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนางเสีย เพื่อท่านจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อท่านจะไม่ได้รับภัยพิบัติทั้งหลายของนาง เพราะว่าบาปของนางได้กองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนาง วิวรณ์ 18:4, 5

ระยะเวลาการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีคือช่วงเวลาแห่งการทดสอบและการชำระให้บริสุทธิ์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ความวิบัติประการที่สามของอิสลามได้มาถึงแล้ว สิ่งนี้จะเป็นที่รับรู้ได้เฉพาะโดยบรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงพื้นฐานของแอ็ดเวนติสม์เท่านั้น ความวิบัติประการที่หนึ่งและความวิบัติประการที่สองต่างก็ได้รับการระบอบอย่างถูกต้องว่าเป็นอิสลามโดยผู้บุกเบิกทั้งในแผนภูมิของผู้บุกเบิกปี 1843 และปี 1850 ซึ่งเอลเลน ไวท์ได้รับรอง และซึ่งถูกระบุว่าเป็นความสำเร็จของพระธรรมฮาบากุกบทที่สองนั้น อิสลามถูกระบุว่าเป็นแต่ประการที่ห้าและประการที่หก แต่สามประการสุดท้ายคือแต่แห่งความวิบัติ

และข้าพเจ้าได้เห็น และได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งบินอยู่กลางท้องฟ้า ร้องด้วยเสียงอันดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ แก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเหตุเสียงแต่อื่น ๆ ของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์ ซึ่งยังจะต้องเป่าต่อไปนีน! วิวรณ์ 8:13

หากมีแต่รวบตีสามประการ และแต่รวบตีที่หนึ่งและที่สองคืออิสลาม ก็ย่อมเห็นได้ค่อนข้างชัดเจนว่าแต่รวบตีที่สามก็คืออิสลามเช่นกัน องค์ประกอบหนึ่งของสัญลักษณ์ที่ใช้อิสลามเป็นแต่รวบตีคือการถูกขังไว้ แล้วต่อมาเมื่อพวกเขาถูกปล่อยออกมา ซิสเตอร์ไวท์ระบุวามทั้งสี่ในวิวรณ์บทที่เจ็ด เป็นดัง "ม้าเกี้ยวกราด"

ที่พยายามจะ “หลุดพ้น” และ “นำความตายและความพินาศ” ติดตามมาภายหลังของมัน

“ทูตสวรรค์ทั้งหลายกำลังกักยึดลมทั้งสี่ไว้

ซึ่งทรงแสดงเป็นม้าอันดุร้ายตัวหนึ่งที่พยายามจะหลุดพ้นและพุ่งทะยานไปเหนือพื้นพิภพทั่วทั้งสิ้น
นำความพินาศและความตายไปตามทางที่มันผ่าน”

“เราจะนอนหลับอยู่ตรงขอบเขตของโลกนี้รึन्द्रนั้นเองหรือ? เราจะเฉื่อยชา เย็นชา และไร้ชีวิตอยู่หรือ? โอ
ขอให้เราได้มีพระวิญญูญาณและลมหายใจของพระเจ้าในคริสตจักรของเรา
ทรงเป่าเข้าสู่ประชากรของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ลุกขึ้นยืนบนเท้าของตนและมีชีวิต
เราจำเป็นต้องเห็นว่าทางนั้นคับแคบ และประตูก็แคบนัก แต่เมื่อเราผ่านประตูแคบนั้นเข้าไป
ความกว้างใหญ่ของมันก็ไร้ขอบเขต” Manuscript Releases, volume 20, 217.

ทูตสวรรค์ทั้งสี่ผู้กำลังยับยั้งลมทั้งสี่นั้น กำลังกักขัง “ม้าที่ดุร้ายด้วยความโกรธ” แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
ซึ่งก่อให้เกิดความตายและการทำลายล้าง ในพระธรรมวิวรณ์บทที่เก้า
ซึ่งมีการระบุแด่แห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สองนั้น มีการระบุกษัตริย์องค์หนึ่งไว้
พระองค์ทรงถูกระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์ “เก้า-สิบเอ็ด”

และพวกมันมีกษัตริย์ปกครองอยู่เหนือมัน คือทูตสวรรค์แห่งเหวลึกไร้ก้นเบ็ง ซึ่งมีนามในภาษาฮีบรูว่า
อับบัดโดน แต่ในภาษากรีกมีนามว่า อปอลลิเลียน โดยเป็นผู้ปกครองอยู่เหนือพวกมัน วิวรณ์ 9:11

พระนาม และด้วยเหตุนี้ ลักษณะนิสัยของกษัตริย์แห่งอิสลาม คือ อับบัดโดน ในภาษาฮีบรู และ อปอลลิเลียน
ในภาษากรีก ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ซึ่งภาษาฮีบรูและภาษากรีกเป็นตัวแทน
ลักษณะของอิสลามปรากฏอยู่ในคำจำกัดความของนามทั้งสองนั้น ในทั้งสองคำ ความหมายคือ
“ความตายและความพินาศ” ซีสเตอร์ไวท์กล่าวว่า “ม้าที่กำลังเดือดดาล”
ซึ่งทูตสวรรค์ทั้งสี่กำลังยับยั้งไว้ขณะทีหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนกำลังได้รับการฝึก
กำลังพยายามจะหลุดออกไปและนำ “ความตายและความพินาศ” มาตามเส้นทางของมัน

การอ้างอิงถึงอิสลามครั้งแรกในพระคัมภีร์คืออิชมาเอล บิดาของบรรดาผู้ที่ยึดถือศาสนาอิสลาม
ในการอ้างอิงครั้งแรกนั้น เขาถูกระบุว่าเป็นคนปาเลอีน และคำที่แปลว่า “ปาเลอีน” นั้นหมายถึง “ลาปาอาหรับ”
การอ้างอิงเชิงพยากรณ์ครั้งแรกถึงอิสลาม คือสัญลักษณ์ของตระกูลม้า และม้าก็คือสิ่งที่บรรดาผู้บุกเบิกใช้เป็น
ภาพประกอบแทนอิสลามแห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สองบนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์สองฉบับ
ลมทั้งสี่แห่งวิวรณ์บทที่เจ็ด ถูกยับยั้งไว้ หรือ “ถูกเหนี่ยวรั้งไว้”
จนกว่าพระเจ้าจะทรงประทับตราเหนือประชากรของพระองค์
กระบวนการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น
เป็นกระบวนการทดสอบและกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน

ภาพประกอบเชิงพยากรณ์ทั้งหมดนี้ถูกแสดงไว้โดยการเป็นเชลยของดาเนียลตลอดเจ็ดสิบปี
เริ่มต้นด้วยเยโฮยาคิม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการเสริมกำลังแก่ชาวสาร์แรก จนถึง “กฤษฎีกา”
ที่เรียกขานและหญิงให้ออกจากบาบิโลน การยับยั้งไว้แล้วต่อมาจึงปล่อยออกของอิสลาม
เป็นลักษณะเชิงพยากรณ์ของอิสลาม ในฐานะสัญลักษณ์แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

เมื่อสิ่งเหล่านั้นถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ลมทั้งสี่”

สิ่งเหล่านั้นก็ถูกยับยั้งไว้ในขณะที่บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้ากำลังได้รับการประทับตรา

เมื่อเริ่มต้นวิบัติประการที่สอง ในคำพยากรณ์เรื่องเวลาซึ่งมีระยะสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน

อันสำเร็จลงเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

ทูตสวรรค์สี่องค์ซึ่งเป็นตัวแทนของศาสนาอิสลามแห่งวิบัติประการที่สอง ได้ถูก “ปล่อย”

เมื่อสิ้นสุดคำพยากรณ์นั้น พวกเขาก็ถูก “ยับยั้ง” ไว้

ตรัสกับทูตสวรรค์องค์ที่หกซึ่งมีแตร์นั้นว่า “จงปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกผูกมัดไว้ ณ แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส” และทูตสวรรค์ทั้งสี่นั้นก็ถูกปล่อย ผู้ซึ่งได้เตรียมไว้แล้วสำหรับชั่วโมงหนึ่ง วันหนึ่ง เดือนหนึ่ง และปีหนึ่ง เพื่อจะข่มมนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน วิรณ 9:14, 15

เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

ข่าวสารแรกในประวัติศาสตร์ของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันได้รับการเสริมฤทธิ์อำนาจ เมื่ออิสลามแห่งวิบัติประการที่สามถูก “ปล่อยออกมา” แต่ในทันใดนั้นก็ถูก “ยับยั้งไว้”

ซิสเตอร์ไวท์อธิบายว่าทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้น แต่ก่อนอื่นเราควรระลึกว่า

วัตถุประสงค์ของอิสลามในการกล่าวถึงครั้งแรกในพระคัมภีร์คือเพื่อกระตุ้นบรรดาประชาชาติให้เกิดความโกรธ เพราะมือของอิซมาเอลจะต่อสู้กับมนุษย์ทุกคน และมือของมนุษย์ทุกคนจะต่อสู้อิสลาม

แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของเขาวา อิซมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้า และเขาจะเป็นดังลาปา มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวง และมือของคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสิ้นของเขา ปฐมกาล 16:11, 12

จุดประสงค์ของอิสลามในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์คือเพื่อรวมบรรดาประชาชาติทั้งปวงให้เป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อต่อต้านอิสลาม ล่วงหน้าก่อนที่สหประชาชาติจะระบายพระพิโรธของตนต่อผู้รักษาวินัยบาบิโลน เมื่อวันที่ 11

กันยายน ค.ศ. 2001 ทุกคนที่เข้าใจว่าเหตุการณ์ 9/11

เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของการชำระล้างของลำดับเหตุการณ์แบบมิลเลอไรต์ ก็ได้กลายเป็นดัง

“ดาเนียล” เมื่อท่านถูกกวาดไปยังบาบิโลนเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

เยโฮยาคิมบ่งชี้ถึงการเริ่มต้นของกระบวนการแห่งการทดสอบนั้น

และอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามก็ถูกปล่อยออกมาแล้วในเวลานั้น แต่ก็ถูกยับยั้งไว้ในทันที

เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงประทับตราประชากรของพระองค์ไว้

“นิมิตนี้ได้ประทอนในปี ค.ศ. 1847 เมื่อยังมีพี่น้องแอ็ดเวนติสต์เพียงไม่กี่คนที่ถือรักษาวินัยบาบิโลน และในบรรดาคนเหล่านั้นก็มีเพียงไม่กี่คนที่เห็นว่าการถือรักษานั้นมีความสำคัญเพียงพอที่จะขีดเส้นแบ่งระหว่างประชากรของพระเจ้ากับผู้ไม่เชื่อ บัดนี้กำลังเริ่มเห็นความสำเร็จเป็นจริงของนิมิตนั้น

‘การเริ่มต้นของเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก’ ที่กล่าวถึง ณ ที่นี้ มิได้หมายถึงเวลาที่ภัยพิบัติจะเริ่มถูกเทออก

แต่หมายถึงช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนที่ภัยพิบัติเหล่านั้นจะถูกเทออก

ขณะที่พระคริสต์ยังทรงอยู่ในสถานนมัสการสวรรค์ ในเวลานั้น

ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ลำบากจะกำลังมาถึงโลก

และบรรดาประชาชาติจะโกรธเคือง แต่ยังคงยับยั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางงานของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

ในเวลานั้น ‘ฝนชุกปลายฤดู’ หรือการขโมยให้สดชื่นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

จะมาเพื่อประทอนฤทธิ์เดชแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

และเตรียมวิสุทธิชนให้ยืนหยัดได้ในช่วงเวลาที่ภัยพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทออก” Early Writings, 85.

เจ็ดสิบปีของดาเนียลเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เมื่ออิสลามถูกปล่อยออกมาและทำให้ประชาชาติทั้งหลายกริ้วด้วยการโจมตีสี่ทวีตวร้ายแห่งแผ่นดินโลกในวิรณบทที่สิบสามอย่างฉับพลันและไม่คาดคิด จากนั้นอิสลามก็ถูกยับยั้งไว้ เพื่อให้งานของทูตสวรรค์องค์ที่สามสำเร็จลุล่วง

งานของทูตสวรรค์องค์ที่สามคือการประทับตราประชากรของพระเจ้า และเมื่อการงานนั้นเริ่มต้นในวันที่ 11

กันยายน ค.ศ. 2001 ฝนปลายฤดูก็เริ่ม “โปรยปราย”

ดาเนียลบทที่หนึ่งกำลังแสดงให้เห็นกระบวนการทดสอบของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน โดยเริ่มต้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และดำเนินต่อไปจนกระทั่ง “สุรเสียง” ที่สองแห่งวิวรณ์บทที่สิบแปดเรียกฝูงแกะอื่นของพระเจ้าให้ออกมาจากบาบิโลน ฉะนั้น ดาเนียลจึงเป็นภาพแทนของประชากรกลุ่มหนึ่งซึ่งบัดนี้อยู่ในการเป็นเชลยฝ่ายจิตวิญญาณ จนกว่าจะถึงบทธาวสานของกระบวนการทดสอบอย่างสิ้นเชิง ตอนจบของช่วงเวลาแห่งการทดสอบในดาเนียลบทที่หนึ่งนั้นถูกระบุว่าเป็น “ปลายวาระแห่งวันทั้งหลาย”

ครั้นถึงสิ้นกำหนดวันทั้งหลายที่กษัตริย์ได้ตรัสให้พวกเขาถูกนำเข้ามา หัวหน้าชั้นที่จึ่งนำพวกเขาเข้าไปเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ และกษัตริย์ทรงสนทนากับพวกเขา และในบรรดาพวกเขาทั้งหมดนั้น ไม่พบผู้ใดเสมอเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ฉะนั้นพวกเขาจึงได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์ และในบรรดาทุกเรื่องแห่งสติปัญญาและความเข้าใจซึ่งกษัตริย์ได้ทรงไต่ถามพวกเขานั้น พระองค์ทรงพบว่าพวกเขาดีกว่าหมอดูและโหรทั้งปวงที่อยู่หัวราชอาณาจักรของพระองค์ถึงสิบเท่า ดาเนียล 1:18-20

การทดสอบประการที่สาม ซึ่งเป็นตัวแทนของบทพิสูจน์เชิงพยากรณ์สำหรับดาเนียลและสหายผู้ประเสริฐทั้งสาม คือเมื่อพวกเขาถูกเนบูคัดเนสซาร์ทรงพิพากษา และทรงพบว่าพวกเขา “ดีกว่านักเวทมนตร์และโหรทั้งปวงที่อยู่ในราชอาณาจักรทั้งหมดของพระองค์ถึงสิบเท่า” การทดสอบประการที่สามนี้เป็นภาพแทนของการพิพากษา และการพิพากษานั้นเกิดขึ้น ณ “วาระสุดท้ายแห่งวันทั้งหลาย” ในพระธรรมดาเนียล “วาระสุดท้ายแห่งวันทั้งหลาย” คือที่ซึ่งดาเนียลยืนอยู่ในส่วนของตน.

“คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป: และไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมจะเข้าใจ; แต่บรรดาผู้มีปัญญาคจะเข้าใจ.... ความสุขมีแก่ผู้คนที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่เจ้าจะไปตามทางของเจ้าเกิด (ดาเนียล) จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย: เพราะเจ้าจะได้พักผ่อน และจะยืนอยู่ในส่วนของเจ้า ณ วาระสุดท้ายแห่งบรรดาวันทั้งหลาย”

“ถึงเวลาแล้วที่ดาเนียลจะยืนอยู่ในส่วนของตน ถึงเวลาแล้วที่แสงสว่างซึ่งได้ประทอนแก่เขาจะออกไปสู่โลกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หากบรรดาผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเขาอย่างมากมายจะดำเนินอยู่ในแสงสว่าง ความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์และคำพยากรณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพระองค์จะเพิ่มพูนขึ้นอย่างมาก เมื่อพวกเขาเข้าใกล้จุดสิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลกนี้” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1174.

ซิสเตอร์ไวต์ระบุว่า “อวสานแห่งวันทั้งหลาย” มีความเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ในข้อสิบของดาเนียลบทที่สิบสอง เรอัมมักใช้ข้อสิบควบคู่กับข้อความในข้อสิบสามที่ว่า “อวสานแห่งวันทั้งหลาย”

“คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะประพฤติอธรรมต่อไป: และไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมจะเข้าใจ; แต่บรรดาผู้มีปัญญาคจะเข้าใจ.... ความสุขมีแก่ผู้คนที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่เจ้าจะไปตามทางของเจ้าเกิด (ดาเนียล) จนถึงวาระสุดท้าย: เพราะเจ้าจะได้พักผ่อน และจะยืนอยู่ในส่วนของเจ้า ณ ปลายแห่งวันทั้งหลาย”

“ทุกวันนี้ดาเนียลกำลังยืนอยู่ในส่วนของตน และเราจะต้องให้ที่แก่เขาเพื่อก้าวแก่ประชาชน ชาวสารของเราจะต้องออกไปดูจระเข้ที่โลกใหม่อีก และในเวลานั้นมีคาเอล เจ้าชายองค์ใหญ่ผู้ยิ่งใหญ่เพื่อลูกหลานแห่งชนชาติของท่าน จะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่มีประชาชาติจนถึงเวลานั้น แต่ในเวลานั้นชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่พบว่ามีชื่อเขียนไว้ในหนังสือ และบรรดาผู้ที่หลับอยู่ในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น หลายคนจะได้ชีวิตนิรันดร์ และหลายคนจะได้รับความอภัยและความอดทนเป็นนิตย์ และบรรดาผู้มีปัญญาจะส่องแสงดังความสุขใสของฟ้า และบรรดาผู้นำคนเป็นอันมากให้เข้าสู่ความชอบธรรมจะเป็นดังดวงดาวสืบไปเป็นนิตย์”

“ถ้อยคำเหล่านี้นำเสนอานซึ่งเราจะต้องกระทำในวาระสุดท้ายเหล่านี้ เรามิได้ตื่นตัวแม้เพียงครึ่งเดียว เราไม่มีฤทธิ์เดชซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการกระทำที่จำต้องกระทำนั้น เราต้องเข้าสู่ชีวิต เข้าสู่ความเป็นหนึ่งเดียว บัดนี้ ในขณะนี้เอง เราจะต้องยืนอยู่ในฐานะที่การกลับใจและการอภัยจะเป็นลักษณะเด่นอันชัดเจนของงานของเรา จะต้องไม่มีการทะเลาะวิวาทอีกต่อไป สายเกินไปแล้วที่จะเข้าไปมีส่วนกับซาตานในงานของมันที่ทำให้ดวงตาทั้งหลายมืดบอด สายเกินไปแล้วที่จะเอาใจใส่ต่อวิญญาณล่องลอยและคำสอนของพวกผีร้าย”

“ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้กล่าวว่า เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานสันและถ้อยคำ เราจะได้เห็นงานที่กระทำขึ้นคล้ายกับงานที่ได้กระทำในวันฟื้นเทออสต์ บรรดาผู้แทนของพระคริสต์จะปฏิบัติงานอย่างมีสติปัญญา จะไม่พบว่ามีคนหนึ่งอยู่ที่นั่นและอีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น พยายามหรือทำลายและทำลายล้าง”

“ก่อนที่พระราชกฤษฎีกานั้นจะเกิดผล ก่อนที่วันนั้นจะผ่านไปดจกลบ ก่อนที่ความกริ้วอันรุนแรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงท่าน ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึงท่าน จงแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านทั้งหลายผู้สุภาพอ่อนน้อมแห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้กระทำตามคำพิพากษาของพระองค์แล้ว จงแสวงหาความชอบธรรม จงแสวงหาความสุภาพอ่อนน้อม: บางทีท่านทั้งหลายอาจจะได้รับการชอนไว้ในวันแห่งพระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้า” Australian Union Conference Record, March 11, 1907.

การประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ซึ่งมีการเป็นตัวแทนโดยเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยของดาเนียลในบาบิโลนนั้น ได้รับการแสดงไว้ในดาเนียล บทที่ 12 ข้อ 10 ข้อนี้มีเครื่องหมายรับรองของ “ความจริง”

เพราะได้ระบุขั้นตอนสามประการซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของคำภาษาฮีบรูว่า “ความจริง” คือ คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ถูกทำให้ขาว แล้วจึงถูกทดลอง

ดาเนียลและสหายผู้ประเสริฐทั้งสามได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความยำเกรงพระเจ้าในบทที่หนึ่ง เพราะพวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่รับประทานอาหารของบาบิโลน

แล้วต่อมาพวกเขาก็สำแดงสีหน้าทั้งงดงามและสมบูรณ์กว่าบรรดาผู้ที่รับประทานอาหารของบาบิโลน

สีหน้าของพวกเขาคือความชอบธรรมของพระคริสต์ ซึ่งเป็นอาภรณ์สีขาว แล้วภายหลังพวกเขาจึงถูกทดลอง เมื่อพวกเขาเข้าไปสู่การพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์ เมื่อสิ้นสุดกำหนดวันทั้งหลาย

ณ “ปลายยุค” เมื่อดาเนียลยืนอยู่ “ในส่วนของตน” แล้ว

“ความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์และคำพยากรณ์ที่สัมพันธ์กับพระองค์จะทวีขึ้นอย่างมาก”

สำหรับประชากรของพระเจ้า เนบูคัดเนสซาร์ได้สังเกตว่าใน “บรรดาเรื่องทั้งปวงแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ”

ดาเนียลและสหายผู้ทรงคุณธรรมทั้งสาม “ถูกพบว่า”

“ดีกว่าเป็นสิบเท่าเหนือกว่าพวกโหราจารย์และคนทรงทั้งสิ้นที่อยู่หัวอาณาจักรของพระองค์”

ดาเนียลบทที่หนึ่งกำลังแสดงให้เห็นประสบการณ์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ผู้ซึ่งผ่านกระบวนการทดสอบสามขั้นตอน เมื่อแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการนั้น ซีสเตอร์ไวท์กล่าวว่า

“ถ้อยคำเหล่านี้นำเสนองานที่เราจะต้องกระทำในวาระสุดท้ายนี้ เรามีได้ต้นตัวแม่เพียงครั้งเดียว

เราจึงไม่มีฤทธิ์เดชซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการกระทำที่จำต้องกระทำ เราจะต้องเข้าสู่ชีวิต

เข้าสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บัดนี้ เวลาของเรา

เราจะต้องยืนอยู่ในฐานะแห่งนั้นซึ่งการกลับใจและการทรงภัยจะเป็นลักษณะเด่นชัดของงานของเรา

จะต้องไม่มีการโต้เถียงกัน”

กระบวนการแห่งการทดสอบซึ่งนำไปสู่ “ปลายวันทั้งหลาย” นั้น

นำไปสู่การเป็นขึ้นจากตายของพยานทั้งสองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด

งานที่เราจะต้องกระทำในเวลานี้คือยอมรับข่าวสารของวันที่ 11 กันยายน 2001 และตื่นขึ้น

ดังที่แสดงไว้โดยกระดูกแห้งที่ตายแล้ว “เราจะต้องกลับมีชีวิต เข้าสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

เมื่อเรากระทำเช่นนี้ ลักษณะอันเด่นชัดของงานของเราจะเป็น “การกลับใจใหม่และการภัย”

ลักษณะอันเด่นชัดของงานของเรานั้นแสดงไว้โดยดาเนียลในบทที่เก้า เมื่อท่านอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งเลวีนิติ

บทที่ยี่สิบหก ทูลขอการอภัยบาปของท่านเอง และบาปของบรรพบุรุษของท่าน ขณะเดียวกันก็ยอมรับว่าท่านได้

ดำเนินในทางที่ขัดขืนต่อพระเจ้า นับตั้งแต่ความผิดหวังซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการ

ล่าช้าเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2020

ท่านจะต้องยอมรับด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงดำเนินในทางที่ขัดขืนต่อท่านตลอดช่วงเวลาเดียวกันนั้น

ดาเนียลเป็นตัวแทนของผู้ที่ได้ผ่านการเป็นเชลยเป็นเวลา “เจ็ดสิบปี” นับตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม 2020

เป็นต้นมา

เจ็ดสิบปีนั้นเป็นสัญลักษณ์ของ “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

หนังสือพงศาวดารบอกเราว่าเจ็ดสิบปีนั้นเป็นช่วงเวลาแผ่นดินจะ “ชื่นชม”

บรรดาสะบาโตซึ่งแผ่นดินมิได้รับอนุญาตให้ชื่นชม

เนื่องด้วยการกบฏของอิสราเอลโบราณต่อพันธสัญญาแห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้า

เพื่อให้พระวามะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์สำเร็จ

จนกว่าแผ่นดินจะได้ผลิตเพลินกับบรรดาสะบาโตของตน เพราะตลอดเวลาที่แผ่นดินรกร้างอยู่นั้น

แผ่นดินก็ได้ถือสะบาโต เพื่อให้ครบเจ็ดสิบปี 2 พงศาวดาร 36:21

ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของ “ถิ่นทุรกันดาร” เชิงพยากรณ์ “สามวันครึ่ง”

ที่พยานทั้งสองในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ดนอนตายอยู่บนถนนภายหลังวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 เป็นสัญลักษณ์ของ

“เจ็ดสิบปี” และยังเป็นสัญลักษณ์ของ “เจ็ดวาระ” อีกด้วย “ณ ปลายวันทั้งหลาย”

เป็นสัญลักษณ์ของจุดสิ้นสุดแห่งวันเชิงพยากรณ์ที่ถูกผนึกไว้ในพระธรรมดาเนียล.

ในปี ค.ศ. 1798 พระธรรมดาเนียลได้ถูกเปิดผนึก และดาเนียลก็ยืนอยู่ในส่วนที่ได้รับกำหนดของตน

พร้อมที่จะทำให้วัตถุประสงค์ของตนสำเร็จลุล่วง

“เมื่อพระเจ้าทรงมอบหมายงานพิเศษให้มนุษย์ผู้หนึ่งกระทำ

เขาจะต้องยืนอยู่ในส่วนและตำแหน่งของตนดังเช่นที่ดาเนียลได้กระทำ

พร้อมที่จะตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า พร้อมทั้งจะทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

Manuscript Releases, เล่ม 6, 108.

เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ในการสำเร็จตามดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 14
พระธรรมดาเนียลก็ได้ยื่นอยู่ในสภาพที่กำหนดไว้อีกครั้งหนึ่ง ค.ศ. 1798 และ ค.ศ. 1844
คือบทสรุปของความพิโรธครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง และนั่นจึงเป็นเครื่องหมายถึงจุดสิ้นสุดของ “เจ็ดกาล”
“ปลายแห่งวันทั้งหลาย” ในพระธรรมดาเนียลเป็นสัญลักษณ์ของจุดสิ้นสุดแห่งการเป็นเชลย ซึ่งถูกแทนไว้ด้วย
“เจ็ดกาล” ในดาเนียล บทที่ 4 เนบูกัดเนสซาร์ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉานในระหว่างที่ “เจ็ดกาล”
ผ่านพ้นเหนือท่านไป เมื่อถึง “ปลายแห่งวันทั้งหลาย”
ราชอาณาจักรและสติสัมปชัญญะของท่านก็ได้รับการฟื้นคืนแก่ท่าน.

และเมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลาย ข้าพเจ้า เนบูกัดเนสซาร์ ได้เงยตาขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์
และสติปัญญาของข้าพเจ้าก็กลับคืนมาสู่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ถวายพระพรแด่พระผู้สูงสุด
และสรรเสริญกับถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์
ผู้ทรงมีอำนาจปกครองอันเป็นอำนาจปกครองนิรันดร์
และราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุสมัย และชาวพิภพทั้งสิ้นก็ถูกนับว่าไม่มีค่าอันใดเลย
และพระองค์ทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ท่ามกลางพลโยธาแห่งสวรรค์
และท่ามกลางชาวพิภพทั้งหลาย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือทูลถามพระองค์ว่า
พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด? ในเวลาเดียวกันนั้น เหตุผลของข้าพเจ้าก็กลับคืนมาสู่ข้าพเจ้า
และเพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของข้าพเจ้า
เกียรติยศและความโอ้อ่าของข้าพเจ้าก็กลับคืนมาสู่ข้าพเจ้า
และบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางของข้าพเจ้าก็มาแสวงหาข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็ได้รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของข้าพเจ้า
และความยิ่งใหญ่แห่งพระบรมเดชานุภาพอันเลิศก็ได้เพิ่มพูนแก่ข้าพเจ้า ดาเนียล 4:34–36

วาระสิ้นสุดแห่งเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น ถูกแสดงไว้ว่าเป็น “ปลายแห่งวันทั้งหลาย”
และนั่นจึงเป็นภาพแทนของข้อยุติเชิงสัญลักษณ์ของ “เจ็ดสิบปี” และของ “เจ็ดกาลเวลา” ด้วย ในเวลานั้น
“การกลับใจและการอภัย” จะเป็นลักษณะเด่นที่เป็นตัวแทนของงานของบรรดาผู้ซึ่งก่อนหน้านั้นเคยตายอยู่บน
ถนนที่ทอดผ่านหุบเขาแห่งกระดูกแห่งที่ตายแล้ว.

ลักษณะที่ปรากฏให้เห็นได้ของงานแห่งการกลับใจของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น
ได้ถูกพรรณนาไว้ในเอเสเคียลบทที่เก้าว่าเป็นการ “ถอนหายใจและร้องไห้”
เมื่อประชากรของพระเจ้าสารภาพและละทิ้งบาปส่วนตัวของตน
เมื่อพวกเขายอมรับว่าตนได้ทำบาปเต็มซ้ารอยบรรพบุรุษของตน
เมื่อพวกเขาวางทิ้งความเยอหยิ่งในความคิดเห็นของตนและยอมรับว่าพวกเขาได้ดำเนินสวนทางกับพระเจ้า
และอีกทั้งว่าพระองค์ก็ได้ดำเนินสวนทางกับพวกเขานับตั้งแต่เวลาการค้อย่างมาถึงเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม
2020 แล้ว เมื่อนั้นพวกเขาจะปรากฏว่าได้มีอำนาจฝ่ายคำพยากรณ์มากกว่า “สิบเท่า”
เหนือกว่าบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคนมีปัญญาคนอื่นทั้งหมดในอาณาจักรนั้น.

กระบวนการแห่งการประทับตราเริ่มต้นด้วยการปลดปล่อยอิสลาม และต่อมาด้วยการยับยั้งอิสลาม
กระบวนการนั้นสิ้นสุดลงเช่นเดียวกับที่มันเริ่มต้น คือเมื่ออิสลามถูกปล่อยออกมาอีกครั้ง
มันถูกปล่อยออกมาในตอนสิ้นสุดแห่งวันเวลาของช่วงเวลาแห่งการประทับตรา ซึ่งสำหรับดาเนียลแล้ว
คือพระราชกฤษฎีกาของไซรัสที่ทรงเรียกผู้คนให้ออกมาจากบาบิโลน ณ ที่นั่นเอง
คือในตอนสิ้นสุดแห่งวันทั้งหลายของการชำระให้บริสุทธิ์ ในการพิพากษาเกี่ยวกับ “กฤษฎีกา”
กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา บรรดาผู้สืบทอดชื่อจะถูกพบว่ามีฤทธานภาพเชิงพยากรณ์ “มากกว่าสิบเท่า”

“ท่านทั้งหลายกำลังมองว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังอยู่อีกไกลเกินไป
ข้าพเจ้าเห็นว่าฝนชุกปลายฤดูนั้นกำลังจะมาถึง [อย่างฉับพลันดังเช่น] เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

และด้วยฤทธิ์เดชทวีขึ้นสิบเท่า” Spalding and Magan, 5.

เราจะเริ่มการพิจารณาดำเนินลบทที่สองในบทความถัดไป

“นี่คือเสียงร้องในเทียงคีน ซึ่งจะต้องประทานฤทธิ์เดชแก่ข้าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง เหล่าทูตสวรรค์ถูกส่งมาจากสวรรค์เพื่อปลุกเร้าวิสุทธิชนผู้ท้อถอย และเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับงานยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้า คนที่มีความสามารถที่สุดมิใช่คนแรกที่ได้รับข่าวนี้ ทูตสวรรค์ถูกส่งไปหาผู้ที่ถ่อมใจและอุทิศตน และเร้าพวกเขาให้เปล่งเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; ท่านทั้งหลายจงออกไปต้อนรับท่านเถิด!’ บรรดาผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ประกาศเสียงร้องนั้นก็รีบเร่ง และด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงประกาศข่าวนี้ออกไป และปลุกเร้าพี่น้องผู้ท้อถอยของตน งานนี้มีได้ตั้งอยู่บนสติปัญญาและความรู้ของมนุษย์ แต่ตั้งอยู่บนฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และวิสุทธิชนของพระองค์ผู้ได้ยินเสียงร้องนั้นก็ไม้อาจขัดชินได้ผู้ที่มีจิตวิญญาณมากที่สุดได้รับข่าวนี้ก่อน และบรรดาผู้ที่เคยเป็นผู้นำในงานนั้นมาก่อนกลับเป็นกลุ่มสุดท้ายที่ได้รับและช่วยเสริมเสียงร้องให้กึกก้องขึ้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; ท่านทั้งหลายจงออกไปต้อนรับท่านเถิด!’” Early Writings, 238.